

MARTTI LUTHER

Evankeliumi yksin ilmoittaa Jumalan Pojan

Mooses ei ilmaise Jumalan Poikkaa, vaan ilmaisee lain, synnin, pahan omantunnon, kuoleman, Jumalan vihan, tuomion ja helvetin; mikään näistä ei ole Jumalan Poika. Siis evankeliumi yksinään ilmaisee Jumalan Pojan. Se on siis sellainen oppi – –, johon ei sisälly kerrassaan mitään lakia. Voi, jospa tässä osattaisiin tehdä oikea erotus: ei etsittäisi evankeliumista lakia, vaan erotettaisiin ne toisistaan niin kauaksi kuin taivas on maasta! Tämä erottaminen on itsessään vaivatonta, kiistämätöntä ja selvää, mutta meidän kannaltamme katsoen se on vaikeaa, jopa miltei käsittämätöntä. Vaivattomasti sanot: Evankeliumi on yksinomaisesti Jumalan Pojan ilmaisemista, yksinomaisesti Jeesuksen Kristuksen tuntemista, se ei ole lain ilmaisemista eikä sen tunteamista; mutta omantunnon tuskissa ja silloin kun toteuttaminen tulee kysymykseen, harjaantuneimman-

kin on vaikeaa varmasti päätellä näin.

Mutta jos evankeliumi on Jumalan Pojan ilmaisemista – niinkuin se onkin –, silloin se ei vaadi tekoja, ei uhkaa kuolemalla, [ei vie epätoivoon,] ei kauhistamiatuntoja, vaan näyttää Jumalan Pojan. Mutta hän ei [totisesti] ole laki eikä mikään teko, [vaan meidän vanhurskaudemme, viisautemme, pyhityksemme ja lunastuksemme, 1. Kor. 1. –– Kristus on evankeliumin kohde: hän on näet sulasta armosta minulle annettu jumalallinen teko, ja sen opettaa ja näyttää minulle evankeliumi, ei inhimillinen järki eikä viisaus eikä liioin Jumalan laki. Ja tämän lahjan minä otan vastaan yksinomaan uskolla.

Pyhän Paavalin Galatalaiskirjeen selitys, 97. Latinan kielestä suomensi A. E. Koskenniemi. Helsinki 1932, Suomen Lutherilainen Evankeliumiyhdistys. (Otsikointi, MB)

Uutta ja vanhaa

Välillä kuulee sanottavan, että kristinuskon menestyksellisyys perustuisi siihen, että se on aina pystynyt sopeutumaan kuhunkin aikakauteen. Tällaisen ajattelun personoitumana nähdään apostoli Paavali, jonka periaatteena oli olla juutalaisille juutalainen ja kreikkalaisille kreikkalainen (1 Kor. 9:19–22). Väite aikaan mukautumisesta tuodaan nykyään usein esille silloin, kun halutaan luopua jostain raamatullisesta totuudesta sen toivossa, että luopumus tekisi uskosta houkuttelevamman tämän ajan ihmiselle. Ajatus on, että jos ennenkin on tehty kompromisseja uskon sisällön suhteen, niitä voisi tehdä aivan hyvin nykyäänkin.

On totta, että muutos kuuluu elämään, myös kristilliseen elämään. Luterilainenkin on muuttunut ajan kuluessa; lehden koko on muuttunut, sen kansi on muuttunut, siinä käytetty kieli on muuttunut, kirjoittajat sekä päätoimittajat ovat vaihtuneet, lehdestä on tullut nettiversio ja niin edelleen. Kaikki ei ole kuitenkaan muuttunut. Luterilainen on pysynyt uskollisena tehtävälleen: se on lähes 90-vuotisen historiansa aikana julistanut ristiinnaulittua Herraamme ja samalla myös korostanut uskollisuutta koko kristilliselle opille. Se on pysynyt ehdottomana siinä, missä Jumalan sana vaatii ehdottomuutta ja muuttunut siinä, missä muutosta tulee olla. Tällainen suhde muuttumattomuuteen ja muutokseen on leimannut kristillistä uskoa ylipäättäänkin: kaikesta ei suinkaan jousteta, vaan vain siinä voidaan tehdä muutoksia, missä ei ole Jumalan selvää käskyä.

Yksi muuttumaton, aina ajankohtainen asia on syntisen tarve kuulla ilosanoma, että Kristus on kuollut ristillä hänen edestään ja sovittanut hänen syntinsä. Tämän evankeliumin julistaminen paka- nuuden pimeydessä vaeltaville on Kristuksen Kirkon luovuttama- ton tehtävä. Kirkon on tehtävä tätä julistustyötä, vaikka siihen suh- tauduttaisiin vihamielisesti. Vaikka aikamme väittääkin, että mitään ehdottomia totuuksia ei ole, meidän tehtävänämme on julistaa, että on vain yksi tie Jumalan luo ja tämä tie on Jeesus Kristus. Hänen ar- monsa on ainoa toivomme. Tämän ilosanoman levittämisen äärelle keskittyy tämän kertainen numeromme. Olkoon rukouksemme, että Luterilainen toimisi uskollisesti evankeliumin levittämiseksi myös jatkossa!

Mika Bergman

”Tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni”

Otsikkomme on Vapahtajan lähetyskäskestä. Tämä Jeesuksen sana osoittaa ensiksi tien koko kolmiyhenteisen Jumalan tuntemiseen. Edellä Vapahtaja oli sanonut, että hänelle, ihmisluontonsakin puolesta, on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän on siis kaikkivaltias Jumala. Opetuslapsiksi tekemisen tavaksi hän opettaa kasteen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen sekä sen, että ihmisiä opetetaan pitämään kaikki se, minkä Kristus on käskenyt opetuslasten pitää. Näin kasteen antaja on kolmiyhenteinen Jumala ja kasteen seuraus on Kristuksen opetuslapsiksi tuleminen. Kristuksen opetuslapsiksi tuleminen on siis ihmiselle tie oikeaan kolmiyhenteisen Jumalan tuntemiseen.

Vapahtajan sanat kaikkien kansojen opetuslapsiksi tekemisestä on yhteneväinen hänen armotyönsä ja Jumalan pelastustahdon kanssa. Kristus on hankkinut armon kaikkia ihmisiä varten eli sovittanut kaikkien synnit. Jumala tahtoo kaikkien ihmisten pelastuvan. Siksi ei ole yhtään kansaa eikä yhdessäkään kansassa yhtään ihmistä, jonka syntivelka ei olisi sovittettu Kristuksen armotyössä ja jonka pelastumista Jumala ei haluaisi. Tämä on valtavan lohdullinen asia jokaiselle omakohtaisesti. Onhan Vapahtaja näin

ollen kuollut sinunkin puolestasi ja Jumala haluaa juuri sinun pelastustasi. Koska Kristus on kuollut kaikkien edestä ja käskää julistaa evankeliumia kaikille kansoille, tapahtuu erehdys, jos opetetaan, että Jumala tahtoi vain joidenkin mutta ei toisten pelastumista. Tällainen opetus on evankeliumin pääkohdan vastaista ja jo siksi hylättävää. Tällaista vastaan evankeliumi on esitettävä puhtaana ilmoituksena kaikkien ihmisten syntien sovituksesta.

Kaikkien kansojen opetuslapsiksi tekemistä ei kuitenkaan saa käsittää perusteeksi sellaiselle, että kaikki ihmiset pakolla tai painostuksen avulla kastettaisiin ja liitettäisiin seurakuntaan. Huolimatta Jumalan yleisestä armoituksesta minkään kansan keskuudessa eivät kaikki ihmiset usko. Koko tämän maailman loppuun saakka on olemassa ero uskon tien ja epäuskon tien välillä, joista ensimmäiselle on kutsuttava ja toisesta varoitettava. Tarpeellinen varoitus synnistä ja armollinen kutsu Kristuksen armon osallisuuteen toteutuu Jumalan sanaa julistamalla, ja tämän julistuksen kautta Pyhä Henki kokoaa kaikki Kristukseen uskovat armon osallisuuteen iankaikiseen elämään.

Kimmo Närhi

Syntiturmelus tekee evankeliumin julistamisesta välttämätöntä

Evankeliumi syntien sovituksessa Kristuksen armotyössä on aivan erityinen Jumalan ilmoitus ihmisille. Syntien anteeksiantamus on ainoa asia, jonka perusteella ihminen pelastuu. Jokaisen kannalta on välttämätöntä tulla tuntemaan Kristus Vapahtajana ja näin Jumalan armosta osalliseksi. Tässä on seurakunnan opetuksen ydin. Tämän tähden apostoli Paavali kirjoitti korinttolaisille: ”Minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.” (1 Kor. 2:2)

Mistä syystä evankeliumi Kristuksesta on näin keskeinen ja välttämätön asia? Asian tärkeys johtuu jokaisen ihmisen syntiturmeluksesta. Turmeluksen tähden jokainen on Jumalan lain edessä syyllinen, synnin ja kuoleman alainen luonnostaan. Kenelläkään ei ole mitään mahdollisuutta omin voimin muuttaa tätä asiaa tai edes auttaa sen muuttamisessa. Pelastuminen on kokonaan riippuvaista siitä, että Jumala tekee ihmisen armostaan osalliseksi. Evankeliumi Kristuksesta on se välikappale, jonka avulla Jumala pelastaa ihmisen.

Evankeliumi tulee osaksemme sanan saarnassa. Jo tapahtunut syntien sovitus on peruste sille, että olemme tulleet kastetuiksi ja kasteen kautta Jumalan armosta osallisiksi. Herran pyhän ehtoollisen ydin ja varsinainen sisältö on syntien anteeksiantamus Kristuksessa. Kaikki ne asiat, joiden äärelle seurakunta varsinaisesti kokoontuu ja mitä se maailmalle julistaa ja opettaa, keskittyvät syntien anteeksiantamiseen.

Luterilaisista tunnustuskirjoista erityisesti Augsburgin tunnustus jo järjestyksensä puolesta opettaa evankeliumia nimenomaisesti langenneiden ihmisten pelastukseksi. Ensimmäinen uskonkohta puhuu Jumalasta. Toinen uskonkohta opettaa perisyntistä. Näin tulee ilmi Jumalan ja ihmisen välinen ero ja se, ettei kukaan voi pelastaa itseään. Seuraavat opinkohdat Kristuksesta, vanhurskauttamisesta, Jumalan sanan saarnasta, sakramenteista ja seurakunnasta selvittävät, kuinka Jumala on antanut Vapahtajan ja evankeliumin iankaikkiseksi autuudeksemme.

Kimmo Närhi

Kuninkaallinen papisto todistaa sanoin ja teoin

”Te olette ’valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja’, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.” (1 Piet. 2:9) Näin apostoli Pietari kirjoitti kristityille. Koska kaikki uskovat ovat osa Jumalan kuninkaallista papistoa, jokaisella on osansa Jumalan valtakunnan työssä. Jokainen saa ja voi julistaa Jumalan suuria tekoja, sitä, miten hän on lähettänyt Jeesuksen pelastajaksi.

Se tapahtuu sanoilla ja teoilla. Pietari kirjoittaa: ”Rakkaani, niinkuin outoja ja muukalaisia minä kehoitan teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan, ja vaeltamaan nuhteettomasti pakanain keskuudessa, että he siitä, mistä he parjaavat teitä niinkuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden, niitä tarkatessaan, ylistäisivät Jumalaa etsikköpäivänä.” (1 Piet. 2:11–12) Sitten seuraa ohjeita erilaisissa asemissa oleville kristityille.

Kun kristityt elävät kristillisesti Jumalan käskyjen mukaan erilaisissa kutsumuksissaan (eli kaikissa

niissä Jumalan mielen mukaisissa tehtävissä, joita heillä on), he ovat todistuksena Jumalan antamasta pelastuksesta ja sen voimasta. Pietari kehottaa esimerkiksi naisia toimimaan vaimon kutsumuksessa oikein miehiään kohtaan, ”että nekin, jotka ehkä eivät ole sanalle kuuliaisia, vaimojen vaelluksen kautta sanoittakin voitettaisiin, kun he katselevat, kuinka te vaellatte puhtaina ja pelossa”. (1 Piet. 3:1–2) Samalla tavoin jokainen uskova voi ilman sanojakin julistaa Kristusta lähimmäisilleen, kun hän vaeltaa erilaisissa kutsumuksissaan Jumalan tahdon mukaan.

Kristitty voi todistaa Jumalan suurista teoista lähimmäisilleen osoittamalla häntä kohtaan ystävällisyyttä ja rakkautta. Jos haluat tehdä lähetystyötä, tee hyvää toisille. Koska Jumala on rakastanut sinua niin, että antoi ainokaisen Poikansa vuoksesi (Joh. 3:16), osoita sinäkin rakkautta lähimmäisesi. Näin todistat hänelle Jumalan rakkaudesta.

Todistukseemme Kristuksesta kuuluu myös se, miten käsittelemme epäonnistumiset ja virheet. Anteeksi pyytäminen ja antaminen

on Jumalan tahto. Virheiden nöyrä myöntäminen voi joskus julistaa vahvemmin kuin parhaat tekomme. Anteeksi antaminen voi olla kaikkein puhuttelevin saarna.

Tekojen todistukseen liittyvät sanat. Kirjeessään Pietari kehottaa: ”olkaa aina valmiit vastaamaan jokaiselle, joka teiltä kysyy sen toivon perustusta, joka teissä on, kuitenkin sävyisyydellä ja pelolla, pitäen hyvän omantunnon, että ne, jotka parjaavat teidän hyvää vaelustanne Kristuksessa, joutuisivat häpeään siinä, mistä he teitä pantelevat”. (1 Piet. 3:15–16) Kun joku ottaa hengelliset asiat puheeksi tai kysyy, mitä uskomme, voimme kertoa hänelle evankeliumista. Näitä asioita voi myös itse ottaa puheeksi sen mukaan, kuin Jumala antaa mahdollisuuksia. Pietarin varoituksen mukaisesti nämä asiat on kuitenkin tehtävä ”sävyisästi”, niin ettemme ala kiiwailemaan emmekä

varsinkaan millään tavoin kohtelemaan lähimmäistä halveksivasti.

Seurakunta todistaa erityisesti toimittaessaan tärkeintä papillista tehtäväänsä, jumalanpalvelusta. Kristityt tulevat siinä Isän Jumalan eteen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen kastettuina, pyhitettyinä ja pimeyden vallasta Jumalan Pojan valtakuntaan siirrettyinä. He kokoontuvat kiittämään Jumalaa hänen suurista teoistaan, tunnustamaan uskonsa niihin ja kuulemaan niiden julistusta saarnassa. Jumalanpalveluksessa käyminen on todistuksena toisille ilman sanojakin: se kertoo, mikä merkitys Kristuksella on meille. Saamme myös kutsua lähimmäisiämme sinne kuulemaan evankeliumin julistusta.

On Jumalan suurta armoa, että saat kuulua hänen pyhään papiin toonsa. Elä iloisesti ja rohkeasti sen mukaan!

Vesa Hautala

Mistä ja miten tulee puhua epäuskoiselle, jotta tämä tulisi uskoon?

Epäuskoiselle tulee puhua Jumalan sanaa

Meidän aikamme on vallalla monenlaisia näkemyksiä siitä, mikä olisi paras tapa saattaa epäuskoiset ihmiset uskoon. On kaiken maailman strategioita, tekniikoita, filosofioita, sosiologisia malleja yms. On yleistä ajatella, että kun tehdään näin tai noin, niin silloin useampi ihminen tulee uskoon. Raamattu antaa meille kuitenkin aivan selvän ja yksinkertaisen vastauksen siihen kysymykseen, miten joku tulee uskoon: ”Usko tulee siis kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.” (Room. 10:17) Jumalan sana synnyttää ihmisessä uskon. Ainoa keino saada ihmiset uskoon on siis puhua epäuskoisille Jumalan sanaa. Ei hyödytä mitään, vaikka kirkkosalit täyttyisivät epäuskoisista erilaisten strategioiden ja vippaskonstien avulla, jos he eivät saa kuulla Jumalan sanaa.

Epäuskoiselle tulee puhua lakia ja evankeliumia

Jos siis haluamme, että kohtaamamme epäuskoinen ihminen voisi tulla uskoon, on meidän tuotava esiin keskusteluissa Jumalan sanaa. Tätä ei kuitenkaan tule tehdä miten tahansa. Paavali kehottaa Timoteusta: ”Pyri osoittautumaan Jumalalle semmoiseksi, joka koetukset kestää, työntekijäksi, joka ei työtään häpeä, joka oikein jakaa totuuden sanaa.” (2. Tim. 2:15) Totuuden sanaa tulee jakaa oikein. Suruttomalle ihmiselle, joka ei ymmärrä olevansa syntinen, on julistettava lakia. Ihmisen tulee ensin Jumalan lain kautta tulla tuntemaan se tosiasia, että hän on syntinen, joka on ansainnut iankaikkisen kadotuksen. Vasta sitten, kun ihminen tuntee syntisyytensä, voi häntä lohduttaa evankeliumilla. Toisaalta ei myöskään pidä murskata lailla sellaista ihmistä, joka on jo lain murskaama, vaan häntä tulee lohduttaa saman tien evankeliumilla.

Meidän tulee kohdata ihmiset yksilöinä

Käytännön haasteemme tulee siis siinä, että me emme yleensä ensi näkemältä tiedä, missä tilanteessa kukin ihminen on. Joku voi olla täysin suruton ja paatunut ihminen. Toinen voi olla sellainen, että hän on vuosikausia ollut lain vaivaama ja on epätoivon partaalla. Niinpä, jos on mahdollista, meidän tulisi keskustellessa

jonkun ihmisen kanssa yrittää selvittää kyseisen ihmisen lähtökohdat. Silloin tiedämme, minkälaisiin asioihin meidän tulisi yrittää viedä keskustelua. Ihmisillä on yleensä jotain tiettyjä kipupisteitä, sokeita pisteitä tai asioita, joita he pitävät tärkeinä. On hyvä tarttua juuri tällaisiin asioihin. Jos esimerkiksi joku ajattelee olevansa hyvä ihminen, meidän tulisi yrittää tuoda esille se, kuinka kaikki ihmiset ovat syntisiä Jumalan lain edessä. Jos jonkun kohdalla käy keskusteluissa ilmi, että hän on koko elämänsä yrittänyt kelvata Jumalalle, mutta hänestä tuntuu, että Jumala silti vihaa häntä, silloin tulee julistaa hänelle evankeliumia sen täydessä suloisuudessaan.

Monilla ihmisillä voi olla erilaisia muureja, joita he ovat rakentaneet epäuskonsa ympärille. Esimerkiksi evoluutioteoria on sellainen asia, jolla monet ihmiset perustelevat epäuskonsa. He uskottelevat itselleen, että on järkevää olla uskomatta Jumalaan. Näin he saavat vahvistusta epäuskoonsa. Jos huomaamme, että jollekin ihmiselle esimerkiksi juuri evoluutioteoria on tärkeä asia, voimme yrittää järjen perusteluilla osoittaa hänelle, että evoluutioteoria ei ole järkevä selitys elämän synnylle. Tällä tavalla ei usko vielä voi syntyä ihmisessä, mutta me voimme näin hajottaa niitä järjen päätelmiä, joihin ihmiset pakenevat jotta voisivat pysyä epäuskossaan. Toinen esimerkki voisi olla kärsimyksen ongelma, joka vaivaa monia ihmisiä.

On myös tärkeää ja lohdullista tiedostaa se, etteivät kaikki kristityt kykene yhtä ”ammattimaisesti” puolustamaan kristinuskkoa järkipärisillä perusteluilla

eikä näin tarvitsekaan olla. Oleellista on nimenomaan Jumalan sanan esilläpito. Tämä voi tapahtua aivan yksinkertaisen uskon tunnustamisen kautta, esimerkiksi näin: ”Uskon, että Raamattu on Jumalan sana, ja Raamatussa Jumala kertoo, että kaikki ihmiset ovat tehneet syntiä ja ovat Jumalan kirkkautta vailla. Se tarkoittaa sitä, että kaikki ihmiset ovat syntisiä Jumalan edessä ja ansaitsevat iankaikkisen kadotuksen. Mutta Jumala kertoo myös, että Jeesus syntyi ihmiseksi, jotta hän voisi meidän puolestamme täyttää Jumalan lain vaatimuksen täydellisestä ja pyhästä elämästä ja sovittaa koko ihmiskunnan synnin. Ristillä Jeesus kärsi sen rangaistuksen, jonka kaikki maailman ihmiset ovat synnillään ansainneet. Jeesus nousi kolmantena päivänä kuolleista ja astui ylös taivaaseen ja lähetti apostolinsa julistamaan, että jokainen, joka uskoo Jeesukseen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta. Uskon Jumalan sanan perusteella, että Jeesus on sovittanut minun syntini ja saan hänen tähtensä kaikki syntini anteeksi. Turvatesasi Jeesukseen, joka on sovittanut sinun syntisi, saat sinäkin kaikki sinun syntisi anteeksi ja päätet iankaikkiseen elämään taivaassa.”

Asenteemme tulee olla rakkaudellinen

Meidän tulee toki aina muistaa myös se, että tarkoitus ei ole, että varta vasten loukkaamme toista ihmistä. Lain sana kyllä aina satuttaa, mutta lain sanankin voi tuoda esille rakkaudellisella asenteella. Raamattu itse kehottaa meitä: ”Mutta Herran palvelijan ei sovi riidellä, vaan hänen tulee olla lempeä kaikkia kohtaan, kyetä opettamaan ja pahaa kärsimään; hänen tulee sävyisästi ojentaa vastustelijoita; ehkäpä Jumala antaa heille mielenmuutoksen, niin että tulevat tuntemaan totuuden.” (2. Tim. 2:24–25) Olisikin hyvä välttää sellaisen mielikuvan syntymistä toisessa ihmisessä, että pidät itseäsi parempana ihmisenä kuin hän. Keskusteluissa voi esimerkiksi tuoda esille sen, että me tarvitsemme Jumalan armoa aivan yhtä lailla kuin keskustelukumppanimme.

Lopuksi on vielä hyvä muistaa, että ihmisen uskoontulo ei ole koskaan meistä kiinni, vaan Jumalasta. Osa kristityistä on voinut altistua sellaiselle opetukselle, missä evankeliumin julistuksesta tehdään sellainen ahdistava lain vaatimus, että siitä tulee kristitylle vain suoritus, joka tulee suorittaa Jumalalle. Voima ja rohkeus evankeliumin julistukseen nousevat kuitenkin itse evankeliumista, ei laista. Monelle on myös jäänyt sellainen väärä ajattelutapa, että jos hän ei jossain tilanteessa julista tarpeeksi hyvin evankeliumia, niin sitten tämä kyseinen epäuskoinen ihminen, jonka kanssa hän keskustelee, joutuu kadotukseen. Me emme kuitenkaan tiedä Jumalan suurta ja salattua suunnitelmaa kunkin ihmisen kohdalla. Voi olla, että Jumalalla on jokin tietty tarkoitus siinä, että hän sallii sinun epäonnistua. Jumala voi kyllä lähettää myöhemmin jonkun toisen ihmisen tämän epäuskoinen luo. Kaikki on Jumalan käsissä ja saat luottaa siihen, että Jumala kyllä tietää, mitä hän tekee. Sinun ei tarvitse siis lannistua tai vaipua epätoivoon sen tähden, että epäonnistut. Luottaen siihen, että Jumala yksin vaikuttaa ihmisissä uskon sanansa kautta, me saamme armahdettuina syntisinä iloisin ja vapain mielin kertoa muille syntisille ihmisille siitä, että Jeesus on sovittanut heidänkin syntinsä.

Dani Puolimatka

Mistä saisin rohkeutta uskon tunnustamiseen?

Vaatii rohkeutta tunnustaa uskoa maailmassa, joka ei hyväksy sinua uskosi vuoksi! Vastassa on epäuskoinen maailma, joka ei halua kuulla mitään Kristuksesta. Siihen kuuluvat ovat vihamielisiä Vapahtajaa kohtaan ja jokaista kohtaan, joka tunnusta uskoaan häneen. Raamattu kertoo, että koska Jeesus on valinnut meidät, maailma vihaa meitä niin kuin se vihasi häntä (Joh. 15:18–19). Toisaalla apostoli Johannes vielä kirjoittaa: ”Älkää ihmetelkö, veljeni, jos maailma teitä vihaa.” (1 Joh. 3:13). Maailman vihan tähden on niin, että monet kristityt pelkäävät uskon tunnustamista muille. Mutta mistä voimme saada tarvittavan rohkeuden tunnustamiseen?

Ainakin se on varmaa, että tätä rohkeutta emme löydä itsestämme. Jos pidät katseesi kiinni tunteissasi ja ihmisjärjessä, on todella vaikeaa tunnustaa, että Jeesus Kristus on Herra. Hämmästyneet ilmeet, kun mainitset sanan ”Jumala”, vihaiset reaktiot sekä ystävät, jotka eivät enää ole ystäviäsi uskosi tähden, eivät ole suuria kannustimia uskon tunnustamiseen epäuskoisen maailman edessä. Rohkeus ei synny myöskään tahdonvoiman kartuttamisesta! Uskon koko sydämestäni, että uskon tunnustaminen

on hedelmä, jonka synnyttää meissä uskon kautta elävä Kristus voimallaan ja elämällään! Usko, jos se on todellista uskoa, kiinnittää katseemme Kristukseen, uskomme kohteeseen. Usko tekee meidät kykeneviksi olemaan rohkeilla mielin ja elämään oikein – ja kuinka voisimme elääkään muuten, kun mielissämme on joka päivä jatkuvasti ajatus, josta apostoli Paavali kirjoitti: ”minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.” (Gal. 2:20). Sinapisiemenenkin kokoinen usko voi siirtää vuoria! Katsohan kaikkia niitä elämiä, joita se on muuttanut. Usko voi muuttaa maailmaa – ajattelepa esimerkiksi apostoli Paavalia tai Martti Lutheria. Ennen kaikkea, ajattele aina uskomme synnyttäjää ja kohdetta, Jeesusta Kristusta. Uskon tunnustaminen sekä jumalanpalveluksessa että maailmassa kumpuaa Kristuksesta.

Uskon tunnustaminen on hedelmä, joka syntyy siitä, että on oksastettu Kristukseen ja pysyy hänessä todellisen uskon kautta. ”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon

hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä.” (Joh. 15:5). Luther opetti: ”Sanomalla, että uskovat pysyvät hänessä ja hän heissä, Jeesus tekee selväksi, että kristinusko ei ole mitään, minkä me pistäisimme vain ulkoisesti päällemme. Emme pukeudu siihen kuin vaatteisiin. Emme omaksu uutta elämäntyyliä, joka keskittyisi meidän tekemiseemme, niin kuin ne, jotka keksivät oman ”pyhän elämäntyylinsä”, jota seuraavat.” Sen sijaan kristillinen usko saadaan uudestisyntymisessä, jonka vaikuttaa Jumalan sana ja Henki. Kristityn tulee olla uusi ihminen koko sydämensä syvyyksistä saakka. Heti, kun sydän on uudistunut Kristuksessa, siitä seuraa hedelmiä: evankeliumin tunnustaminen, rakkaus, kuuliaisuus, kärsivällisyys, puhtaus ja

niin edelleen.” Kykymme tunnustaa uskoa, tunnustaa Kristusta Jeesusta ja hänen pyhää evankeliumiaan, on seurausta Kristuksen kykeneväisyydestä – hänen, joka elää ja asuu sydämissämme. Me tiedämme ja jatkuvasti muistamme, että Kristus ensin pelasti meidät ja asuu sydämissämme uskon kautta, jotta elämämme olisivat juurtuneita ja perustettuja rakkauteen, hänen rakkauteensa (ks. Ef. 3:17). Jumalan rakkaus karkottaa inhimillisen pelon, pelon puhua, pelon toisten reaktioista, epäilyksemme ja kaikkea muuta vastaavaa. Uskon tunnustuksesta tulee sen juhlimista, että Kristus on tehnyt sydämistämme asuinsijansa. Emme voi tehdä muuta kuin haluta, että muutkin tuntisivat Kristuksen. Uskon silmiemme tulee aina olla suunnattuina häneen.

Välillä silmämme kiinnittyvät muihin asioihin, kuten ihmisten reaktioihin, maailman vihaan evankeliumia kohtaan, joka näkyy muun muassa kristittyjen teloituksina Lähi-idässä. Silmämme voivat olla myös kiinni itsessämme, ujoudessamme, peloisammamme, ajatuksessa, että emme vain kerta kaikkiaan osaa puhua toisille Jeesuksesta. Silloin muistutamme Pietaria, joka alkoi upota, kun hän kävellessään vetten päällä katsoi pois Herrasta kohti tuulta ja korkeita aaltoja. Me alamme aina upota, eli kamppailla uskon tunnustamisen kanssa, kun katsomme johonkin muuhun kuin Herraamme. Mutta uskon silmä katsoo pois henkilöstä itsestään ja tämän ajatuksista ja tunteista. Se katsoo Jeesukseen, joka yksin antaa rohkeuden puhua; se, mitä puhumme, on, mitä uskomme. Tämä on hyvä uskontunnustamisen määritelmä. Sanomme Jumalalle takaisin sen, mitä hän on sanonut meille sanassaan. Tällainen usko, tällainen tunnustus, johtaa meidät kertomaan Kristuksesta, mutta meidän tunnustamisemme ei tapahdu omassa rohkeudessamme, vaan siinä, joka meillä on meissä asuvan Kristuksen kautta. Tämä rohkeus on Jumalan voiman vaikutusta meissä!

Kirkolla on Jumalan antama velvollisuus ohjata ihmiset Kristuksen luo ja tunnustaa heille, että Kristus on Jumalan Karitsa, joka on ottanut pois maailman synnit. ”Ainoa syy, miksi elämme maan päällä, on siinä, että auttaisimme toisia ihmisiä. [Jumala] sallii meidän elää täällä, jotta johdattaisimme toisia ihmisiä uskoon, niin kuin Jumala on käyttänyt toisia ihmisiä avuksi meidän uskomme syntymiseksi.” ”Jos olet

todellinen uskova, sinulla on kaikki Jumalan aarteet ja olet Jumalan lapsi. Loppuelämäsi on vain pyhiinvaellusta. Jumala antaa sinun elää tässä ruumiissa ja kävellä tämän maan päällä, jotta auttaisit muita ja toisit heidät taivaaseen” (Luther). Lutherilla oli tällaista rohkeutta, koska hänen silmänsä olivat aina luotuina Kristukseen tämän sanan kautta. Hän tunsi pyhän kasteen voiman, missä tämä rohkeus ensi kerran vuodatetaan sydämiimme. Se on vain seurausta uskosta armolliseen ja rakastavaan Jumalaan. Tällainen usko tekee meistä armollisia ja rakkaudellisia toisia kohtaan. Luther tunsi myös sanan voiman, joka uudistaa rohkeutemme. Tämä rohkeus vahvistuu myös Herran armopöydässä! Rohkeus tunnustaa uskoa voidaan saada vain uskon kautta, joka riippuu kiinni Kristuksessa. Munkki, joka ennen oli peloissaan ja vihasi Jumalaa, muuttui evankeliumin kautta suureksi uskontunnustajaksi, Kristuksen tunnustajaksi. Myös monen muun kohdalla kävi samoin. Tuntuu sopivalta, että kirjoittaessani tätä kirjoitusta uskon tunnustamisesta on Augsburgin tunnustuksen muistopäivä [25.6.]. Augsburgissa luterilaiset, erityisesti maallikot, tunnustivat oikeaa kristillistä uskoa keisari Kaarle V:n edessä. Tunnustuksen allekirjoittanut Brandenburgin vaaliruhtinas Georg julisti: ”Jos on välttämätöntä, polvistun ja annan teidän lyödä pääni poikki. Jumalaani ja Jumalan sanaa en salli itseltäni riistettävän.” Rohkeus tunnustaa Kristusta on armollisen Jumalan ja Herran teko meissä – hänen, joka asuu uskollisten sydämissä uskon kautta! Amen.

Ned Brockwell

Monta jäsentä, monta tehtävää

Kaikki kristityt ovat Kristuksen ruumiin jäseniä. (1 Kor. 12:4–5) Siksi Kristus käyttää meitä kaikkia evankeliumin levittämiseen. Koska olemme jäseniä yhdessä ruumiissa, ahkeruimme yhdessä evankeliumin työssä. Kaikki jäsenet eivät kuitenkaan ole samanlaisia. Evankeliumin työssä on monta erilaista tehtävää. Jokaisella on oma tehtävänsä, jossa hän voi tehdä tärkeää työtä evankeliumin leviämiseksi.

Seurakunnan tehtävänä on evankeliumin julistaminen. Jokainen jäsen osallistuu siihen tekemällä omalta osaltaan seurakunnan yhteisen toiminnan mahdolliseksi. Siihen tarvitaan monenlaista työtä. Seurakuntaruumiissa tarvitaan sellaisia, jotka osaavat järjestää asioita. Tarvitaan lasten opettajia. Tarvitaan laulajia, tarvitaan soittajia. Tarvitaan kyyditsijöitä, ruoanlaittajia, raha-asioissa taitavia, it-osaajia, kuvataiteilijoita jne. Moni erilainen ammatti ja osaaminen soveltuu seurakunnan palvelemiseen.

Useimmilla kristityillä on myös mahdollisuus uhrata varoistaan seurakunnan työn hyväksi. Se on tärkeä ja siunattu tehtävä. Seurakunnan käytännön toiminta vaatii rahaa. Kiinteistöistä ja kokoontumispaikoista tulee kuluja. Pastorin kuuluu, jos mahdollista, ”saada evankeliumista elatuksensa” (1 Kor. 9:14). Pastorin on vierailtava syrjemmällä asuvien ja sellaisten luona, jotka eivät pääse seurakunnan yhteisiin tilaisuuksiin. Matkustaminen ei ole ilmaista, ja erityisesti meidän oloissamme, kun kirkkomme jäseniä elää hajallaan ympäri Suomea, se vaatii varoja. Kirjojen ja lehtien kustantaminen ja internet-sivuston ylläpito vaativat myös rahaa. Jokainen lahjoitus on tärkeä ja tarpeen. Raamatussa meitä kehoitetaan muistamaan Jeesusta, joka tuli köyhäksi, että me rikastuisimme hänen köyhydestään. (2 Kor. 8:9) Samalla meitä muistutetaan siitä, että ”iloista antajaa Jumala rakastaa” ja kehoitetaan kutakin antamaan, ”ei surkeillen ja pakosta”, ”vaan niin kuin hänen sydämensä vaatii.” (2 Kor. 9:7)

Rohkaisuaminen, auttaminen ja lohduttaminen ovat myös tärkeitä tehtäviä seurakuntaruumiissa. Jeesus sanoi: ”Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus.” (Joh. 13:35) Rakkauttaminen yhteydenpito seurakuntalaisten välillä estää myös ihmisiä luisumasta pois seurakunnasta ja evankeliumin yhteydestä. Voimme

osoittaa rakkautta toisillemme Vapahtajan rakkauden voimalla ja koska olemme yhtä hänessä.

Jokainen kristitty voi osallistua evankeliumin työhön myös esirukouksella. Vain Jumala voi Pyhällä Hengellään murtaa saatanan vallan ja epäuskon. Siksi parasta, mitä voimme tehdä evankeliumin leviämisen eteen, on viedä asia hänelle. Kun tuomme pyyntömme Jumalalle Jeesuksen nimessä, se tulee varmasti kuulluksi. Jeesus on synnin ja pahan valtojen kukistaja. Hänen nimessään rukoilemalla liitymme tähän hänen voittoonsa. Luotamme siihen, että Jumala voi voimallaan kumota kaikki esteet evankeliumin tieltä. Kun rukoilemme evankeliumin leviämisen ja Jumalan valtakunnan tulemisen puolesta, tiedämme, että rukouksemme on varmasti Jumalan tahdon mukainen. Jokaisella jäsenellä on oma ainutlaatuinen esirukoustehtävänsä. Kukin tuo rukouksissa Jumalan eteen erityisesti oman lähipiirinsä ihmiset.

Siellä missä Kristus on, hän tekee työtään. Koska olemme hänen ruumiinsa jäseniä, hän tahtoo julistaa evankeliumiaan meidän kauttamme. Kukin kristitty on hänen työnsä välikappale omalla paikallaan. Ei-uskovat ystävät, sukulaiset ja perheenjäsenet, työtoverit ja muut ihmiset, joita kukin elämässään kohtaa, ovat lähetystyön kohteina. Heidät kaikki Jumala halua tavoittaa, ja jos hän armossaan niin tahtoo, hän voi käyttää siihen meitä. Työ alkaa rukouksesta. Sitten voimme jakaa evankeliumin heidän kanssaan tunnustamalla uskomme ja kertomalla siitä sen mukaan kuin Jumala antaa tilaisuuksia ja mahdollisuuksia. Voimme rukoilla niitä häneltä. Hän antaa niitä oman tahtonsa ja viisautensa mukaan. Meidän ei tarvitse antaa epäonnistumisen pelon lamaannuttaa itseämme. Ihmisten lahjat vaihtelevat. Ei haittaa, vaikka et osaisikaan ilmaista asiaa hienosti. Tärkeintä on, että etsit vilpittömästi lähimmäisesi pelastusta niin kuin Kristus, jonka ruumiin jäsenenä saat olla. Hän rakastaa sinua ja on pelastanut sinut.

Vesa Hautala

Rukous on tehokas väline epäuskoisten tavoittamiseksi

Haluan aloittaa tämän artikkelin sanomalla muutaman sanan siitä, mitä rukous on ja mitä se ei ole. Tekemällä näin toivon voivani rohkaista teitä rukoilemaan epäuskoisten puolesta, että heidät voitaisiin voittaa Kristuksen omiksi. Ensiksi sananen siitä, mitä rukous on. Rukous on aina uskosta syntyvä teko. Kukaan paitsi uskova ei voi todella rukoilla. Rukoilemme, emme turvautuen omiin ansioihimme, vaan Jumalan Pojan nimeen, johon olemme kastettuja. Näin olemme varmoja siitä, että rukouksemme miellyttävät Jumalaa, koska hän on käsenyt meitä rukoilemaan Jeesuksen nimessä ja luvannut kuulla näitä rukouksia. Rukoilemme iloiten ja luottavaisesti vastauksena Jumalan käskyyn ja lupaukseen. Me tiedämme, että minkä pyydämme Jumalan tahdon mukaan, sen saamme! Saamme kokea Jumalan avun kaikissa tarpeissamme. Ja jos helpotus ei tule heti tai emme saa sellaisia rukousvastauksia kuin olisimme toivoneet, olemme kuitenkin varmoja siitä, että Jumala vastaa rukouksiimme valitsemallaan tavalla ja ajalla. Silti me tiedämme rukoustemme miellyttävän Jumalaa. Rukous on Jumalaa miellyttävä uskon ilmaus eikä ainoastaan keino saada sitä, mitä haluamme. Tiedämme Jumalan vastanneen meille, kun hän

antaa meille voimaa jaksaa, uskon vahvistusta ja halun rukoilla.

Mitä rukous sitten ei ole? Rukous ei ole Jumalalle sen kertomista, mitä hän ei jo valmiiksi tietäisi. Rukouksessa me emme anna Jumalalle uutta tietoa. Hänhän tietää kaiken ennen kuin se edes tapahtuu! Joten rukouksessa me emme välitä Jumalalle uutta tietoa siitä, mitä hänen tulisi nyt tehdä. Eikä meidän tulisi myöskään nähdä rukousta niin, että yrittäisimme taivutella vastentahtoista Jumalaa auttamaan meitä muistuttamalla häntä meille tärkeistä asioista. Rukous ei todellakaan ole hienoihin sanoihin perustuvaa yritystä liikuttaa Jumalan sydäntä. Jumala ei tuollaisista rukouksista vaikutu, vaikka ihmiset pitäisivätkin niitä ihmeellisinä.

Kaikkea edellä sanottua pidämme sydämissämme ja mielissämme, kun ajattelemme, kuinka tavoittaisimme epäuskoiset tai ne, jotka ovat vaarassa eksyä pois uskosta. Rukous on tärkeä väline, tai keino, kadonneiden lammasten tavoittamiseksi! Ja nyt pääsemme siihen, mikä antaa meille voiman ja tahdon rukoilla epäuskoisten puolesta. Martti Luther kirjoittaa: ”Evankeliumin julistaminen on suurin teko, koska siinä Jumala itse puhuu meille. Heti sen jälkeen tulee kuitenkin rukous, jossa me käännyimme Juma-

lan puoleen ja puhumme hänelle.” Ymmärsitkö, mitä hän tässä sanoo? Jumala puhuu meille evankeliumissa! Joka saarna painaa sydämiimme lain ja evankeliumin. Lähdemme toivottavasti jokaisesta jumalanpalveluksesta vakuuttuneina siitä, että lain avulla pastori todella näytti, millainen olen itsessäni. Mieleen voi nousta ajatus: ”Miten hän tiesi minusta niin paljon! Saarnan kuvaus syntisestä osui niin kohdalleen!” Mutta sitten pastori julistaa evankeliumia juuri minulle, soveltaen armon sanoman minun elämääni. Siinä kuulen Kristuksen äänen aivan yhtä todellisesti ja henkilökohtaisesti kuin kuulivat ne, jotka elivät Herran maanpäällisen vaelluksen aikana. Lähdemme jumalanpalveluksesta tietäen, että Jumala on puhunut meille, että hän on puhunut minulle! Hänen sanansa ovat elämä! Ne ovat vaikuttavia! Ne muuttavat meitä! Me sitten vuorostamme puhumme rukouksessa Jumalalle niin kuin Luther edellä kirjoittaa. Evankeliumissa on sellainen voima, että emme voi olla tekemättä muille hyvää, kun Jumala on tehnyt meille niin paljon hyvää Kristuksessa. Niinpä aloitamme rukouksen Jeesuksen nimessä, hänen ansioihinsa turvaten. Jumalan sanat ovat muuttaneet sydäntämme, niin että käännyimme rukouksessa hänen puoleensa ja pyydämme, että toisetkin voisivat kuulla hänen äänensä. Jumalanpalvelus on jatkuvaa ylösnousseen kohtaamista. Sen vaikutuksesta rukoilemme, uskomme ja pyydämme elon Herraa pelastamaan ne, jotka tunnemme ja myös ne, joita emme henkilökohtaisesti tunne. Ja vaikka emme näkisikään Jumalan vastaavan heti rukouksiimme, tiedäm-

me rukoustemme olevan mieluisia Jumalalle. Tämä on tärkeää ymmärtää rukoillessa! Jumala on epäuskoisista paljon enemmän huolissaan kuin me olemme. Jumala antaa sanansa kautta meille ajatuksia, joista voimme puhua hänelle rukouksessa, ja myös ajatuksia siitä, mitä voimme tehdä, jotta evankeliumi voisi levitä!

Rukoilkaamme! Suuri Jumala, Isä ja Poika ja Pyhä Henki, sinä haluat, että jokainen syntinen tulisi kastetuksi ja pelastetuksi iankaikkisesta kuolemasta. Et halua syntisen kuolemaa, vaan että hän kääntyisi pahoilta teiltänsä ja saisi elää kanssasi iankaikkisesti. Pyydän nöyrästi muistamaan epäuskoisia sekä tässä maassa että muualla maailmassa. Muista niitä, jotka eivät ole koskaan kuulleet ainoastaan tiestä iankaikkiseen elämään ja johdatta heidät tuntemaan totuus Jeesuksesta Kristuksesta. Anna evankeliumisi julistajien tavoittaa mahdollisimman moni ja tuoda heille lunastavan armon ilouutinen. Anna totuuden Hengen tehdä työtään pyhässä Raamatussa niin, että kadotetut omistaisivat sanasta syntien anteeksiantamuksen. Jätän sanasi saarnaajat taivaalliseen varjelukseesi ja pyydän, että siunaat heidän julistuksensa uskosta osattomille. Anna myös minulle armosi ja voimaa välittää niistä epäuskoisista, jotka ovat minun lähelläni. ”Herra, avaa minun huuleni, että minun suuni julistaisi sinun kiitostasi.” (Ps. 51:15). Taivaallinen Isä, kokoa kadotetut sielujemme hyvän Paimenen laumaan. Pyydän tätä siunatun Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Ned Brockwell

Maailmassa, mutta ei maailmasta

Taivaan kansalaisena

”Te ette ole maailmasta”, Jeesus sanoi opetuslapsilleen viimeisenä iltanaan. (Joh. 15:19) Ehkä nämä Jeesuksen sanat olivat apostoli Pietarin mielessä, kun hän kirjoitti, että uskovat ovat maailmassa vieraita ja muukalaisia. (1 Piet. 2:11) Heidän todellinen isänmaansa on taivaassa.

Kuitenkin kristityt elävät maailmassa samalla tavalla kuin muutkin ihmiset: he syövät, nukkuvat, puhuvat, käyvät koulussa ja töissä, harrastavat erilaisia asioita. He elävät maailmassa, mutta silti he eivät ole maailmasta. Mitä se tarkoittaa?

Kristityn elämä suuntautuu kohti taivasta. Uskova on saanut takaisin yhteyden Jumalaan, jonka syntiinlankeemus oli särkenyt. (Room. 5:2) Kristityn perimmäinen päämäärä on Jumalassa, ei tämän maailman asioissa. Hänen määränpäänsä on Jumalan luona, ei maan päällä. Se ei tarkoita tämän elämän vähättelemistä tai hylkäämistä, vaan kyse on siitä, että kaikella on uusi sisältö ja merkitys. Uskovat omistavat iankaikkisen elämän jo nyt uskossa ja toivossa. He elävät sitä todeksi maan päällä. Näin he ovat tässä maailmassa, mutta kuitenkin taivaan kansalaisia.

Kristitty tietää, että kaikki ajallinen on katoavaista. Siksi hän ei yritä rakentaa paratiisiaan maan päälle rahalla ja tavaralla. Jeesus opetti: älkää kootko aarteita maan päälle, sillä missä on aarteesi, siellä on sydämesi. (Matt. 6:19, 21) Sen sijaan Jeesus kehotti katsomaan kedon kukkia ja taivaan lintuja, joista Jumala pitää huolen. (Matt. 6:25–34) Näin hän vapauttaa uskovat murehtimasta. Kristitty on maailmassa, mutta ei maailmasta, kun hän ottaa kiitollisena vastaan Jumalan ajalliset lahjat, mutta ei kiinnitä sydäntään niihin. (Ps. 62:11) Tällä tavoin uskovat osoittavat, etteivät ole maailmasta, vaikka elävät siinä ja käyttävät sitä niin kuin muutkin.

Valona pimeydessä

Raamatun antama kuva maailman tilasta on varsin synkkä. ”Maailma on pahan vallassa”. (1 Joh. 5:19) Kristityt on kutsuttu erottumaan tekemällä hyvää. Jumalan käskyjen mukaan eläminen erottaa uskovat maailmasta,

joka ei välitä hänestä. Maailma voi ulkoisesti noudattaa sellaisia käskyjä kuin ”älä tapa”, mutta ei oikeasta syystä: rakkaudesta Jumalaan. Jumalan tahtoa noudattaessaan kristityt tuovat taivaan maan päälle toteuttamalla omalta osaltaan Isä meidän -rukouksen pyyntöä ”tapahtukoon sinun tahosi myös maan päällä niin kuin taivaissa”. Näin Kristuksen Kirkko loistaa valona pimeässä maailmassa.

Valon loiste kutsuu toisiakin pois pimeydestä. Erottumalla maailmasta kristityt kutsuvat maailmaa tuntemaan taivaallisen elämän. Jeesus on jättänyt meille lähetystehtävän, jota toteutamme sanoin ja teoin. Kun tunnemme Jumalan ja tiedämme, miten hyvä hän on, emmekö haluaisi toistenkin tuntevan hänet? Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pääsisivät hänen valtakuntaansa.

Omassa voimassaan kellään ei ole kykyä noudattaa kaikkea sitä, mitä Jumala seuraajiltaan odottaa. Sen on tapahduttava Jeesuksen kautta Jumalan voimalla. Jos maailman valona oleminen tuntuu vaikealta tai jopa mahdottomalta oman heikkouden ja syntien tähden, on katse suunnattava Vapahtajaan. Hänen kauttaan Jumalan valtakuntaan tullaan ja hänen kauttaan siinä pysytään. Kristus on syntien anteeksiantamus. Uskovat eivät loista omaa kirkkauttaan, vaan heijastavat hänen valoaan. Hänen tuntemiseensa me toisia kutsumme.

Vesa Hautala

Jumalan yleinen armotahto Vanhassa testamentissa

Jumala on muuttumaton. Koska hän nimenomaisesti ilmoittaa tahovansa kaikkien ihmisten pelastusta (1 Tim. 2:4), tämä hänen tahonsa kohdistuu kaikkiin ihmisiin kaikkina aikoina. Kuinka voimme havaita ja ymmärtää tämän myös Vanhan testamentin opetuksen perusteella? Miten on käsitettävä se, että Jumala valitsi Israelin Vanhan liiton aikaiseksi omaisuuskansakseen, ja että hän tahtoo kaikkien pelastumista?

On syytä lähteä liikkeelle ensimmäisestä lupauksesta. Kun Aadam ja Eeva olivat langenneet, Jumala sanoi käärmeelle: ”Minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; hän on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä häntä kantapäähän.” (1 Moos. 3.15)

Nämä sanat sisälsivät lupauksen Vapahtajasta. Luther opettaa sitä, että tähän lupaukseen sisältyy kaikki, nimittäin syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä.

Lankeemuksen myötä Aadam ja Eeva sekä heidän mukanaan kaikki luonnollisella tavalla syntyvät ihmiset tulivat osallisiksi synnistä ja kuolemasta. Luvattu vaimon siemen vapauttaa juuri näistä asioista. Otsikkomme kannalta huomionarvoista on, että tämä ensimmäinen lupaus annettiin ennen minkään kansan syntymistä. Näin lupaus ja myös Jumalan armotahto koskee koko ihmiskuntaa.

Kun Israelin kansa alkoi syntyä, Jumala kutsui sen kantaisäksi Aabrahamin. Hänelle Jumala sanoi: ”Sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä.” (1 Moos. 22:18) Jumala ei siis valinnut Israelia siksi, että hän ei muka haluaisi kaikkien ihmisten pelastumista, vaan siksi, että kaikille kansoille luvattu Vapahtaja oli syntyvä Israelin kansan keskuuteen.

Vanhassa testamentissa on myös tarkempi lupaus vaimon siemenen maailmaan tulemisesta. Profeetta Jesajan kautta Jumala ilmoitti

Vapahtajan syntyvän neitsyestä: ”Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel.” (nimi merkitsee Jumala meidän kanssamme) Kun Kristus tuli maailmaan, Joosef oli hänen isänsä yhteiskunnallisessa mielessä. Kristus noudatti perheeseen ja yhteiskuntaan liittyviä järjestyksiä.

Vapahtaja oli kuitenkin syntynyt ilman Joosefin myötävaikutusta niin, että hän oli sinnyt Pyhästä Hengestä. Tästä syystä Kristus ei olemuksensa puolesta ollut kansallisten rajoitteiden alainen. Hän seurusteli pakanoiden kanssa ja osoitti, ettei kansallisuus vaan usko on ratkaiseva asia. Kun hän alistui lakien, tosin väärin sovellettujen, määräämään kuolemaan, hän ei tehnyt sitä pakosta, vaan vapaaeh-

toisesti. Jo Vanhassa testamentissa ilmoitettu Kristuksen syntyminen neitsyestä osoittaa, että Vapahtaja ja lupaus hänestä on yleinen ja Jumala tahtoo kaikkien ihmisten pelastumista.

Jumalan yleistä armotahtoa osoittaa myös hänen sanansa leviäminen jo ennen Kristuksen maailmaan tuloa muidenkin kansojen keskuuteen. Tästä on lukuisia esimerkkejä, esim. Ruutin vaiheet. Juutalaisten pakkosiirtolaisuuden myötä 500-luvulla eKr. Jumalan sana levisi muidenkin kansojen keskuuteen. Todennäköisesti tällaisen sanan leviämisen ja pakanamailla säilymisen tähden itämaan tietäjät käsittivät oikein tähden, jonka Jumala antoi Vapahtajan syntymän merkiksi.

Kimmo Närhi

Kristinuskon leviäminen varhaisina vuosisatoina

Valtiokirkollisuus on alkanut murtaa. Aina 300-luvulta saakka olemme eläneet tilanteessa, jossa kirkon ja valtion elämä on ollut sekoittunut toisiinsa. Varhaisina vuosisatoina näin ei ollut ja siksi on mielenkiintoista luoda lyhyt katsaus siihen, miten kristillinen usko levisi Rooman valtakunnassa ennen, kun se oli saanut lain turvan.

Miksi ja missä evankeliumia julistettiin? Kristinuskon leviämisen perustana on Kristuksen antama lähetyskäsky (Matt. 28:18–20). Sitä noudattaen apostolit lähtivät julistamaan evankeliumia. Kun Raamatusta tutkii, miten evankeliumi levisi, voi huomata, että apostolit julistivat usein synagogissa ja sitten vasta pakanoille (ks. esim. Apt. 9:20; 13:5,14–15; 14:1; 17:10; 17:17; 18:4; 18:19,26; 19:8). Ympäri Välimerta sijaitsevat synagogat tarjosivat verkoston, jonka avulla evankeliumia levitettiin. Tähän liittyy myös se, että evankeliumi levisi alussa juuri kaupunkeihin. Kuvaavaa alkuaikojen kaupunkikeskeisyydelle on, että sana ”pakana” tulee latinan sanasta, joka tarkoittaa maalaista. Kristityt levittivät parhaansa mukaan Kristuksen tuntemusta siellä, missä olivat, koska he ymmärsivät, että vain hän oli ihmiskunnan ainoa toivo.

Ketkä levittivät evankeliumia? Paa-valin jälkeen meillä ei ole varmaa tietoa muista suurista lähetysaarnajista, vaikka toki muistakin apostoleista on kertomuksia, että he levittivät evankeliumia ympäri tunnettua maailmaa. Kristinuskoko kuitenkin levisi pääasiassa ihan tavallisten kristittyjen uskon tun-

nustamisen kautta. Tiiviit kaupungit tarjosivat paljon mahdollisuuksia uskon tunnustamiseen. Erityisen vaikutuksen epäuskoiisiin teki se, kun tuhoisien kulkutautien aikana kristityt hoitivat sairaita oman henkensäkin uhalla. Yleistä oli, että sairaiden omaisetkaan eivät pitäneet näistä huolta, joten kristittyjen poikkeuksellinen toiminta herätti paljon huomiota. Se kertoi Jeesuksen itsensä uhraavasta rakkaudesta. Myös marttyyrien rohkeus kuoleman edessä edisti kristinuskon menestystä. Vainoissa osoitettu uskollisuus sai erään kristillisen teologin lausumaan: ”Kristittyjen veri on siemen”.

Kuinka menestyksestä työ oli? Vuoden 100 tienoilla kristittyjä on arvioitu olleen koko Rooman valtakunnassa alle 10 000. Luku vaikuttaa hyvin pieneltä – varsinkin, kun tiedämme ensimmäisenä helluntaina 3000 kääntyneen. Vasta 200-luvulla kristittyjen määrä lähti nopeaan kasvuun ja 300-luvulla kristittyjä oli jo 10 % Rooman valtakunnan noin 40 miljoonasta asukkaasta. Hyvän tunnustuksen hedelmät eivät olleet siis heti näkyvisiä, vaan kesti aikansa ennen kuin työ kantoi runsaan hedelmän.

Ensimmäisten kristittyjen esimerkiksi innostakoon meitä evankeliumin julistamiseen ja antakoon meille uskollisuutta työhön, vaikka tulokset vaikuttaisivatkin joskus vähäisiltä! Jokainen sielu on Vapahtajalle kallis. Siksi meidän tulee ottaa mallia meitä edeltäneistä rohkeista tunnustajista ja seurata heidän jalanjälkiään.

Mika Bergman

Oikea oppi ja toimintamahdollisuudet

Joskus inhimillinen järki ja Jumalan sana voivat olla ristiriidassa. Kun puhutaan evankeliumin levittämisestä, vaikuttaisi järkevältä, että toimisimme yhdessä mahdollisimman monen kirkon kanssa opillisista eroista huolimatta. Kuulostaisi mielekkäältä, että pitäisimme kiinni uskon keskeisimmistä kysymyksistä, mutta luopuisimme epäolennaisimmista Jumalan sanan opetuksista. Silloin voisimme muodostaa mahdollisimman suuren rintaman niiden kanssa, jotka myös uskovat, että Jeesus on sovitannut heidän syntinsä. Tällöin epäuskoiset eivät voisi pahentua ulkoisen kristikunnan suureen hajaannukseen. Tällainen ajattelutapa näkyy eräissä ekumeenisissa asiakirjoissa, joissa puhutaan siitä, miten niissä ilmaistu usko on riittävä yksimielisyys jostain opinkohdasta, vaikka näkemyseroja jääkin. Ajatuksena on, että tärkeämpää on kristittyjen näkyvä ykseys kuin joistain toissijaisiksi koetuista kysymyksistä kiinnipitäminen. Joskus kuulee myös joidenkin kansankirkossa olevien konservatiivien sanovan, että he eivät halua lähteä sekaoppisesta kirkosta toimintamahdollisuuksien tähden. He näkevät pienet tunnustukselliset seurakunnat varoittavana esimerkkinä siitä, miten käy, jos ei tee kompromisseja uskon sisällön suhteen.

Tunnustuksellisilla seurakunnilla on kilvoituksen paikka siinä, että ne eivät vaivu skismaattisuuteen, eli eriseuraisuuteen. On todellinen vaara, että Jumalan sanan ulkopuoliset asiat, kuten esimerkiksi henkilökemiat tai kirkkojen omat perinteet, alkavat vaikuttaa hajottavasti sekä seurakuntien sisällä että kirkkojen välillä. Jos ei taistella tätä pahaa taipumusta vastaan, seurauksena on ainainen jakaantuminen Jumalan kieltämistä syistä. Mutta ovatko tunnustukselliset seurakunnat kuitenkin tuomittuja pienuuteen

opillisen ehdottomuutensa vuoksi? Eivät ole. Historia tarjoaa useita esimerkkejä isoista tunnustuksellisista luterilaisista kirkkoista. Tunnetuin näistä on varmasti varhainen Missouri-synodi, joka piti kiinni Jumalan sanasta kaikilta kohdin, mutta oli samalla hyvin innokas lähetystyössä ja myös kooltaan suuri. Synodin ensimmäinen johtaja C. F. W. Walther sai aikoihin kritiikkiä siitä, että hänen kirkkokuntansa vaati täydellistä opin yksimielisyyttä kirkollisen yhteyden ehtona. Silti hän ei taipunut paineen alla, koska ymmärsi Jumalan sanasta luopumisen vievän pohjan lähetystyöltä: sanoma turmeltuisi, vaikka tavoitettaisiinkin nopeasti paljon ihmisiä.

Meidän sydämiimme pitää painua se, että oikea oppi ei ole este epäuskoisten tavoittamiselle. Jumala ei vaadi meiltä sitä, että oman viisautemme varassa saisimme ihmiset uskomaan. Hän vaatii meiltä uskollisuutta. Siksi meidän ei tule luopua siitä, mitä hän on antanut meille, jotta tavoittaisimme mahdollisimman monet korvat. Jumala synnyttää uskon evankeliumin kautta. Meidän tehtävänämme on pitää hänen sanaansa esillä. Antakoon meille intoa työhön se, että meillä on maailman paras sanoma julistettavana! Sanoma, joka saa sydämen riemuitsemaan ja suun tunnustamaan! Meillä on sanoma viattomasta Jumalan Pojasta, joka sovitti syntimme ristillä. Meidän ei tule niin keskittyä maailman pahuuden ruotimiseen, siihen, miten kristillisyys on katoamassa ja tunnustuksellisten luterilaisten kirkkojen pienuuteen, vaan uskomme positiiviseen, iloiseen puoleen. Vapahtajan armon omistaen, Jumalan sanassa uskollisesti pysyen, saamme levittää hänen tuntemisensa tuoksua missä ikinä olemmekin.

Mika Bergman

Voiko ihminen koskaan pelastua ilman Kristusta?

Kysymys ihmisen pelastuksesta on kristinuskon avainkysymys. Kristillistä lähimmäisenrakkauden vaatimusta ja lähetystyön historiaa tarkasteltaessa, saatetaan löytää useitakin hyviin töihin ja humanitaariseen apuun perustuvaa syytä sille, miksi yksittäiset kristityt ja lähetystyötä järjestävät tahot tekevät hyvää. Tästä huolimatta mikään tästä työstä ei ole kristillistä, jos se ei tähtää evankeliumin levittämiseen ihmisen pelastukseksi. Pyrkiväthän monet ei-kristilliset tahotkin edistämään hyvää maailmassa, eikä se tee näistä toimijoista kristillisiä. Kristillisen lähetystyön identiteetti onkin Kristuksen antamassa lähetyksessä (Matt. 28:19–20) sekä tähän elimellisesti liittyvissä sanoissa: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.” (Mark. 16:15–16) Kristityt lähellä ja kaukana tekevät siis lähetystyötä ihmisten iankaikkisen pelastuksen vuoksi. Muutoin he eivät tee sitä työtä, johon Kristus on heidät lähettänyt.

Kysymys pelastuksesta on kuitenkin valitettavasti monelle nykysuomalaiselle jo varsin outo asia. Elämäämme täyttää niin moni muu ajatus ja harrastus. Kuitenkin asian noustessa

esille, liikutaan hyvin henkilökohtaisella tasolla: kaikilla tulisi olla oikeus pelastukseen, vaikka sitten kieltäisi kaikki kristinuskon opinkohdat. Mistä tämä voisi johtua? Ensimmäinen syy on se että ihminen loukkaantuu ajatukseseen, että hänen tulisi tehdä parannusta – että hän kuulee olevansa harhateillä uskonasioissa. Tämä on inhimillistä ja jo apostolit kohtasivat tämän puolen kuulijoissaan. Toinen syy on, että monet uskovat, ettei totuudesta tai pelastuksesta voi kukaan sanoa mitään varmaa. Kuulen usein sanottavan, että: ”Tuo on sinun tulkintasi, mutta annetaan Jumalan päättää.” Mutta jos luemme Raamattua, löydämme sieltä selkeät kohdat, jotka ilmaisevat pelastuksemme olevan sidottu Kristukseen Jeesukseen: ”Jeesus sanoi hänelle: ’Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.’” (Joh. 14:6); ”Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” (Ap.t. 4:12). Nämä raamatunkohdat sulkevat kokonaan pois sen mahdollisuuden, että ihminen voisi pelastua muuten, kuin Kristuksen kautta.

Tästä huolimatta on syytä nostaa esille joitain ajatuksia, joita on esitetty

perusteeksi sille, että olisi muitakin mahdollisuuksia pelastukseen. Jumalan ominaisuuksien (esim. rakkaus, hyvyys) saatetaan katsoa olevan ristiriidassa sen kanssa, että hän tuomitsisi ihmisen kadotukseen, tai ettei hän avaisi useampia mahdollisuuksia. Ajattelutavan virhe on siinä, että tällöin Jumalan ominaisuuksia arvioidaan ihmisen käsityskyvyn mukaan, eikä nähdä, että Jumala hyvydessään ja rakkaudestaan osoittaa ihmiselle pelastuksen Kristuksessa. Lisäksi ehdottamalla useita ristiriitaisia pelastusteitä ajattelutapa sotii totuutta vastaan Jumalan ominaisuutena (Jes. 11:5).

Edellisen kanssa samantapainen on ehdotus, että Kristuksessa Jeesuksessa olisi pelastus kristityille, mutta että Jumala pelastaisi muiden uskontojen edustajat heidän uskontonsa puitteissa. Tällainen päätelmä vie kuitenkin mielen koko lähetystyöltä, sillä miksi julistaa pelastusta Kristuksessa, jos pelastus olisi saatavilla joka tapauksessa uskonnosta riippumatta. Ajatuksen perusteella olisi myös apostolien todistus valetta.

Joissain herätysliiketaustaisissa piireissä on esitetty, että Kristuksessa on pelastus pakanoilta, mutta juutalaiset pelastuisivat toisella tavalla, koska heidät katsotaan ”valituksi kansaksi”.

He tosin olivatkin valittu kansa, koska heille annettiin lupaukset Kristuksesta (Joh. 4:22), mutta Raamattu tekee hyvin selväksi, että samoin kuin vanhan liiton pyhät pelastuivat uskosta lupauksiin Kristuksesta, samoin Uuden liiton aikaan ainoa pelastus juutalaisillekin on usko lupauksen täyttymykseen Kristuksen sovitustyössä (Room. 2:28–29). Sama koskee kaikkia muitakin, jotka lukevat itsensä syntyperältään Abrahamin lapsiksi (Gal. 3:7).

Meidän kristittyjen on siis syytä painaa sydämellemme, miten suuren lahjan olemme saaneet vietäväksi maailmaan. Meille on uskottu sovituksen sana syntien anteeksiantamuksesta (2.Kor. 12:15), joka on ainoa lääke syntiä ja kuolemaa vastaan. Mutta millainen lääke se onkaan! Se poistaa pahan omantunnon ja antaa varman toivon pelastuksesta, sillä itse Pyhä ja kaikkivaltias Jumala antaa täyden vakuuden ainoasta pelastuksen tiestä tuossa pienessä Lastenevankeliumissa (Joh 3:16). Siinä Jumala ilmoittaa tavan, miten hän rakastaa maailmaa: antamalla ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo hukkuisi. Ainoa Kristus on siis annettu kaikkien pelastukseksi – ei ole ketään muuta.

Markus Mäkinen-Taina

”Herra, avaa minun huuleni, että suuni julistaisi kiitostasi.”

Daavid pyytää tässä psalmin ja-keessa Jumalaa avaamaan hänen huulensa. Miksi Daavid ei vain itse avaa huuliaan ja ala julistaa kiitosta Jumalalle? Tämä kyseinen jae on osa psalmista 51. Tämän psalmin esipuheessa sanotaan: ”Daavidin virsi, kun profeetta Naatan tuli hänen luokseen, sen jälkeen kuin hän oli yhtynyt Batsabaan.” (Ps. 51:1–2) Koko psalmi on luonteeltaan katumuspsalmi, jossa Daavid pyytää Jumalalta toistuvasti syntien anteeksiantamista. Psalmissa Daavid tuo esille, kuinka murtunut hän on syntinsä tähden: ”Sillä minä tunnen rikokseni, ja minun syntini on aina minun edessäni. Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä, mikä on pahaa sinun silmissäsi.” (Ps. 51:5–6)

Sen tähden Daavid pyytää Jumalaa armahtamaan häntä: ”Peitä kasvosi näkemästä minun syntejäni, pyyhi pois kaikki minun pahat tekoni. Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki. Älä heitä minua pois kasvojesi edestä, äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi.” (Ps. 51:11–13)

Oman syntisyytensä edessä Daavid pyytää murheellisena Jumalaa antamaan hänelle jälleen ilon autuudesta: ”Anna minulle jälleen autuutesi ilo, ja tue minua alttiuden hengellä. Minä tahdon opettaa väärille sinun tiesi, että syntiset sinun tykösi palajaisivat. Päästä minut verenvioista, Jumala,

minun autuuteni Jumala, että minun kieleni riemuitsisi sinun vanhurskaudesta. Herra, avaa minun huuleni, että minun suuni julistaisi sinun kiitostasi.” (Ps 51:14–17) Daavid pyytää Jumalalta armoa, jotta hän voisi julistaa Jumalan kiitosta.

Näin on meidänkin laitamme. Kun tarkastelemme itseämme ja huomaamme oman syntimme, ei meillä ole kiitettävää, vaan ainoastaan murhetta ja pelkoa, epätoivoa ja syyllisyyttä. Luonnostaan meidän huulemme ovat saastaiset, eikä niistä löydy Jumalan kiitosta, niin kuin Jesaja sanoo: ”Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet.” (Jes. 6:5) Todellinen Jumalan kiittäminen syntyy silloin, kun katsomme sitä, mitä Kristus on puolestamme tehnyt. Hän sovitti syntimme ristinpuulla. Hän kärsi meidän rangaistuksemme. Hänen tähtensä me saamme syntimme anteeksi. Tämä synnyttää meissä kiittollisuutta Jumalaa kohtaan. Meidän synneistämme huolimatta Jumala rakastaa meitä ja on antanut ainoan Poikansa meidän edestämme, jotta me voisimme saada armon ja iankaikkisen elämän. Näin Jumala puhdistaa ja avaa evankeliumin kautta huulemme, niin että voimme täydestä sydäimestä kiittää Jumalaa ja julistaa hänen ihmeellisiä armotekojaan myös muille ihmisille.

Dani Puolimatka

Rukous evankeliumin leviämiseksi

*Minä kiitän sinua, rakas taivaallinen Isäni,
että lähetit Poikasi Jeesuksen Kristuksen maailmaan
Vapahtajaksi, etkä Tuomariksi.*

*Kiitän sinua, että lähetit hänet alttiiksi kuolemaan,
jotta minä hänen kauttaan saisin elämän.*

*Rakas Vapahtaja, pyydän sinua, että sinun sanasi myös
tavoittaisi kaukaiset
niin rajojen takana, kuin sydämen kammioissa.
Rukoilen myös, että voisin sinun armostasi olla todistajasi
myös lähimmäisilleni
palvellen pyyteettä, oikaisten ohjeillasi ja kutsuen sanasi
kuuloon.*

*Siunaa myös sanasi julistajat, ja avaa kuulijoiden sydämet
sinun kutsullesi.*

*Siunaa seurakuntaasi, että keskinäinen rakkaus todistaisi
omistasi.*

*Siunaa perheiden elämä, että ne armossa kasvaisivat
ja lapset oppisivat jo varhain sinun sanasi tien.*

*Vie meidät suolaksi maailmaan – lausumaan totuutesi
Vie meidät lampuiksi pimeään – loistamaan valoasi
ja kerran Taivaan iloon – laulamaan kiitostasi*

Markus Mäkinen-Taina

Lapset evankeliumin työssä

Mutta kun ylipapit ja kirjanoppineet näkivät ne ihmeet, joita hän teki, ja lapset, jotka huusivat pyhäkössä ja sanoivat: "Hoosianna Daavidin pojalle", niin he närkästyivät ja sanoivat hänelle: "Kuuletko, mitä nämä sanovat?" Niin Jeesus sanoi heille: "Kuulen; ettekö ole koskaan lukeneet: 'Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen?'" (Matt. 21:15–16)

Tämä raamatunkohta on evankeliumista Matteuksen mukaan. Siinä kerrotaan, kuinka lapset kovaan ääneen huutavat hoosiannaa Daavidin pojalle – siis Jeesukselle. Nimitys "Daavidin poika" tarkoitti Jumalan Vanhassa testamentissa lupamaa Vapahtajaa. Näin lapset julistivat temppelissä uskonsa siihen, että Jeesuksessa Jumalan lupaukset täyttyvät.

Mitä huuto "hoosianna!" sitten tarkoittaa? Se oli huuto, jota tavallinen kansa huusi saapuvalla kuninkaalle. Se tarkoittaa: "Ole armollinen!" Näin köyhät ihmiset pyysivät rikkaalta kuninkaalta armahtavaisuutta ja apua tarpeisiinsa. Hoosiannan laulaminen Jeesukselle on siis meille kaikkien tarpeittemme pyytämistä häneltä, taivaalliselta kuninkaaltamme.

Näin myös te lapset – yhdessä muiden kristittyjen kanssa – olette tekemässä lähetystyötä, kun saavutte yhteiseen jumalanpalvelukseen. Siellähän Jeesus on luvannut olla meidän kanssa, kun hänen sanaansa kuullaan ja ehtoollinen jaetaan. Monissa virsissäkin lauletaan hoosiannaa Jeesukselle. Kuinka se voi olla lähetystyötä? Kaikki kristityt eivät julista sanaa ulkomailla, tai saarnaa jumalanpalveluksessa. Suurin osa kristityistä kertoo uskostaan omalla elämällään. Tämän muutkin ihmiset huomaavat, sillä uskomme ei voi jäädä salaisuudeksi kun elämme Jumalan sanan mukaan. Jeesus sanoo: "Niin

loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaissa.” (Matt. 5:16)

Kaikki eivät kuitenkaan halua kiittää Jumalaa siitä, että ihmiset uskovat Jeesukseen. Niin kuin ylipapit ja kirjanoppi-neet, he vihastuvat ja haluavat että lapset eivät tunnustaisi us-koaan. Usko ei kuitenkaan ole vain aikuisille, vaan jokaiselle ihmiselle, sillä Jumala tahtoo että kaikki pelastuisivat. Jeesus mielellään kuulee lasten puhuvan ja laulavan hänestä. Siksi si-näkin voit olla viemässä evankeliumia eteenpäin rukoilemalla saarnaajien puolesta ja antamalla viikkorahastasi osan kolehtiin, on myös hienoa, jos kerrot Jeesuksesta myös kavereillesi.

Kerran erään tytön opettaja kysyi oppilailta, mikä heidän mielestä on parasta, mitä he tietävät. Oppilaat kertoivat in-nokkaasti huvipuistoretkistä ja kavereista, perheestäkin. Kun tuli tuon tytön vuoro, hän vastasi: “Minusta parasta on, että saamme Jeesukselta kaikki syntimme anteeksi.” - taisi opetta-ja hämmästyä tätä pientä todistajaa.

Markus Mäkinen-Taina

LAPSILLE

Jumala kutsuu Abramin

Etelään Araratin vuoristosta Kaldean maan Uurin kaupungissa asui Terah. Hän oli kahdeksatta polvea Seemistä laskien. Terahilla oli kolme poikaa: Abram, Nahor ja Haaran. Abramin nimeksi tuli myöhemmin Aabraham. Haaran kuoli ennen isäänsä, ja hänen tilalleen tuli hänen poikansa Loot. Abram otti vaimokseen sisarensa Saarain, joka oli eri äidistä kuin Abram ja joka myöhemmin sai nimen Saara. Naahor otti vaimokseen Milkan. Hän oli veljensä Haaranin tytär ja Lootin sisko. Abramilla ja Saarailla ei ollut lapsia. Terah rukoili muita jumalia.

Silloin Herra sanoi Abramille: ”Lähde maastasi, suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan. Niin minä teen sinusta suuren kansan, siunaan sinut ja teen sinun nimesi suureksi, ja sinä olet tuleva siunaukseksi. Ja minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat, ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.”

Abramista piti siis tulla erityinen kansa, jonka Herra halusi valmistaa itseään varten. Abramista oli määrä tulla tämän kansan kantaisä. Abramin kansasta piti myös syntyä rakas Vapahtaja, jossa kaikki kansat tulevat siunatuiksi. Herra näet sanoi Abramille: ”Sinussa tulevat siunatuiksi kaikki kansat maan päällä.” Sen tähden Abramin piti muuttaa toiseen maahan, jonka Jumala tulisi hänelle kertomaan myöhemmin.

Miten ihmeellinen onkaan rakas Jumala ja miten hyvä ja armollinen hän on, että hän on valmistanut pahoista ihmisistä erityisen kansan, jossa hänen sanansa kaikuu ja jossa rakas Vapahtaja tulee syntymään, jotta me kurjat syntiset tulemme siunatuiksi.

Rukous

Rakas Vapahtaja! Minäkin olen saanut siunauksen Abramissa. Siunaa minua, rakas Jumala, aina ja ikuisesti rakkaan Vapahtajani kautta. Amen.

Carl Manthey-Zorn, Weide meine Lämmer, suom. toimittanut Markku Särelä

Abram lähtee matkaan

Abram lähti matkaan eikä tiennyt, minne hän oli menevä. Myös hänen isänsä Terah ja Loot, Haaranin poika, lähtivät. He menivät ensiksi Mesopotamiaan. Siellä Terah kuoli Harranissa. Myös Naahor, Abramien veli, meni sinne. Sen tähden Harrania sanottiin Naahorin kapungiksi. Sitten Abram jatkoi matkaansa Kanaanin maahan. Saarai, hänen vaimonsa, ja Loot perheineen menivät myös. He ottivat mukaansa palvelusväkensä sekä lampaansa, nautansa, vuohensa, aasinsa ja kamelinsa. He olivat rikkaita. Abram oli 75 vuotta vanha, kun hän lähti Harranista

Kun he saapuivat Kanaaniin, he menivät maan keskiosaan ja tulivat Mooren metsän kohdalle. Kanaanissa asuivat kanaanilaiset. He polveutuivat Kanaanista. Haamin pojasta.

Mooren metsässä Jumala ilmestyi Abramille ja sanoi: ”Sinun siemenellesi minä annan tämän maan.” Kanaan olisi siis maa, jossa Abramista polveutuisi suuri kansa.

Abram rakensi alttarin ja uhrasi. Sitten he kaikki siirtyivät etelään päin erään vuoren juurelle. Se oli kaunista, hedelmällistä ja tasaista seutua. Sinne he pystyttivät telttansa ja viipyivät siellä jonkin aikaa. Sinnekin Abram rakensi alttarin, uhrasi ja saarnasi rakkaasta Vapahtajasta.

Kanaan oli siis se maa, jonka rakas Jumala oli luvannut Abramille ja hänen siemenelleen. Se on muiden maiden keskellä suuren meren rannalla. Se oli kaunis! Keskellä Kanaania virtaa joki nimeltä Jordan. Siellä oli myös kauniita järviä. Mutta ihmiset, jotka siellä asuivat, olivat pahoja.

Rukous

Rakas Jumala! Mikä on se maa, jonka sinä olet luvannut minulle. Se on taivas. Se on minun oikea Kaanaan maani. Siellä ei ole pahoja ihmisiä. Rakas Jumala, vie minut armosta taivaaseen. Amen.

Carl Manthey-Zorn, Weide meine Lämmer, suom. toimittanut Markku Särelä

LAPSILLE

Jeesus saarnaa persoonastaan ja työstään

Jeesus seiso i temppelein esipihalla. Siellä oli myös joukko juutalaisia. He olivat raivoissaan, mutta hiljaa. Jeesus saarnasi, lyhyesti, mutta valtavalla tavalla. Hän käytti usein itsestään nimeä ”Poika” ja Jumalasta nimeä ”Isä”. Toistuvasti he saivat kuulla, että hän on Isän ainoa Poika ja että hänellä on sama mahti ja kunnia kuin Isällä Jumalalla.

Hän sanoi. ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika ei voi itsestensä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä hän näkee Isän tekevän; sillä mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee.” Kaiken, aivan kaiken, minkä Jeesus, Isän ihmiseksi tullut iankaikkinen Poika, tekee, sen hän tekee juuri niin kuin Isä. ”Sillä Isä rakastaa Poikaa ja näyttää hänelle kaikki, mitä hän itse tekee; ja hän on näyttävä hänelle suurempia tekoja kuin nämä, niin että te ihmettelette.” Suurempia tekoja kuin Jeesuksen ihmeet! Mitä ne ovat? ”Sillä niin kuin Isä herättää kuolleita ja tekee eläviksi, niin myös Poika tekee eläviksi, ketkä hän tahtoo.” Ja edelleen: ”Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa, niin kuin he kunnioittavat Isää. Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt.” Jeesus on elävien ja kuolleitten tuomari Isän sijasta. Jeesusta tulee kunnioittaa samalla tavalla kuin Isää. Jeesuksella on kaikki Jumalan valtasuuruus.

Nyt hyväsydäminen, armollinen Jeesus houkutteli juutalaisia, että heidän tulisi uskoa häneen. Hän sanoi: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.” Sitä, joka uskoo Jumalan lähettämään Vapahtajaan, ei tuomita. Hänelle kuolema ei ole enää kuolema. Hänellä on jo iankaikkinen elämä. Jeesus sanoi: ”Totisesti, totisesti minä

LAPSILLE

sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää.” Nyt oli tullut aika, jolloin ihmiset, jotka olivat kuolleita synteihinsä, hengellisesti kuolleita, epäuskoisia, kuuluivat Jeesuksen, Jumalan Pojan, äänen. Niillä, jotka sen kuuluivat ja uskoivat, oli iankaikkinen elämä. – Miten ystävällisesti Jeesus houkuttelikaan heitä!

Jeesus selitti, mitä hän oli juuri puhunut. Hän sanoi: ”Sillä niin kuin Isällä on elämä itsessään, niin hän on antanut elämän myös Pojalle, niin että myös hänellä on elämä itsessään. Ja hän on antanut hänelle vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika.” Jeesus on Isän iankaikkinen Poika, joka on tullut ihmiseksi ja maailman Vapahtajaksi. Sen tähden Isä on tehnyt hänet elämän lähteeksi. Kaikki ihmiset voivat saada Jeesukselta iankaikkisen elämän. Sen takia Isä on antanut Jeesukselle vallan pitää tuomion. Jeesus ei tuomitse kadotukseen ketään, joka häneen uskoo. Kaikki tämä tullaan kerran näkemään. Jeesus sanoi: ”Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat paha tehneet, tuomion ylösnousemukseen.” Ne, jotka ovat osoittaneet uskonsa todeksi hyvillä teoilla, pelastuvat, mutta ne, jotka eivät ole uskoneet Poikaan, vaan ovat halunneet palvella syntiä, joutuvat kadotukseen. Niin, se on oikein ja Isän tahto. Sillä, Jeesus sanoi: ”En minä itsestäni voi mitään tehdä. Niin kuin minä kuulen, niin minä tuomitsen; ja minun tuomioni on oikea, sillä minä en kysy omaa tahtoani, vaan hänen tahtoaan, joka on minut lähettänyt.”

Jeesus on taivaallisen Isän Poika, yhdenvertainen jumaluudessa hänen kanssaan. Hän tekee kaiken, kuten Isä sen tekee.

Rukous

Minä rukoilen sinua, Jeesus, laupias Vapahtaja ja tosi Jumala. Amen.

Huolia

Mieli askartelee kaikenlaisten huolien parissa. Entä, jos työni ei onnistu? Kuinka selviydyin vaikeiden ihmisten kanssa? Millaiseksi muuttuukaan maailman tilanne? Kohtaan vastoinkäymisiä ja murheita elämässä. Levottomuus ja epävarmuus hiipivät mieleen. Psalminkirjoittaja valittaa vainon alla: ”Miksi murehdit, minun sieluni, ja olet minussa niin levoton? Odota Jumalaa.” Vaikka Jumala on luvannut pitää omistaan huolta, uskon heikkous saa ihmisen huokaamaan. Jumala kuitenkin auttaa aikanaan. Jumalan ajan odottaminen on meille vaikeaa.

Jeesus tiesi, mitä ihmisessä on. Siksi hän kertoi vertauksen kylväjästä. Muistamme, miten osa siemenistä tukehtui ohdakkeiden joukossa. ”Kylvö ohdakkeisiin tarkoittaa ihmistä, joka kuulee sanan mutta jossa sana ei tuota satoa, koska tämän maailman huolet ja rikkauden viettelys tukahduttavat sen,” Jeesus selitti. Kavahdan ajatuksiani. Olenko minä se ihminen, jonka uskon maailman huolet tukahduttavat! Jeesus säälii meitä ja kehottaa sanassaan monin tavoin luottamaan Jumalan huolenpitoon.

”Ja kuka teistä voi murehtimisellaan lisätä ikäänsä kynnäränkään vertaa? Ja mitä te murehditte vaatteista? Katselkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat; eivät ne työtä tee eivätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo kaikessa loistossansa ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä. Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö paljoo enemmän teitä, te vähäuskoiset? Älkää siis murehtiko sanoen: 'Mitä me syömm?' tahi: 'Mitä me juomme?' tahi: 'Millä me itsemme vaatetamme?' Sillä tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvitsevan. Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan. Älkää siis murehtiko huomisesta päivästä, sillä huomina päivä pitää murheen itsestään. Riittää kullekin päivälle oma vaijansa.” Matt. 6: 27–34 27.

On kahdenlaista murhetta: maailman murhe ja Jumalan mielen mukainen murhe. Maalliset asiat, vaikka ne olisivatkin hyödyllisiä, eivät saa tulla meille taivaallisia tärkeämmiksi. Apostoli opastaa meitä: 1 Tim. 4:8: ”jumalisuudesta on hyötyä kaikkeen, koska sillä on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen.” ja 2 Kor. 7:10: ”Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, jota ei tarvitse katua, sillä se johtaa pelastukseen. Maallinen murhe sen sijaan tuottaa kuoleman.” Nyt on kesän kaunein aika. Kedot pursuavat ihania kukkia. Muistutakoot ne meitä Jeesuksen kehotuksesta katsella kedon kukkia ja luottaa Jumalan huolenpitoon. Hän, joka antoi ainokaisen Poikansa syntiemme sovituksiksi, on turvamme kaikissa elämän vaiheissa

Mummi

"Niin nainen jätti vesiastiansa ja meni kaupunkiin ja sanoi ihmisille: "Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt. Eihän se vain liene Kristus?" Niin he lähtivät kaupungista ja menivät hänen luoksensa. Sillävälän opetuslapset pyysivät häntä sanoen: "Rabbi, syö!" Mutta hän sanoi heille: "Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä." Niin opetuslapset sanoivat keskenään: "Lieneekö joku tuonut hänelle syötävää?" Jeesus sanoi heille: "Minun ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa. Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta, niin elonleikkuu joutuu'? Katso, minä sanon teille: nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat valjenneet leikkattaviksi. Jo nyt saa leikkaaja palkan ja kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään, että kylväjä ja leikkaaja saisivat yhdessä iloita. Sillä tässä on se sana tosi, että toinen on kylväjä, ja leikkaaja toinen. Minä olen lähettänyt teidät leikkaamaan sitä, josta te ette ole vaivaa nähneet; toiset ovat vaivan nähneet, ja te olette päässeet heidän vaivansa hedelmille." Ja monet samarialaiset siitä kaupungista uskoivat häneen naisen puheen tähden, kun tämä todisti: "Hän on sanonut minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt." Kun nyt samarialaiset tulivat hänen luoksensa, pyysivät he häntä viipymään heidän luonaan; ja hän viipyi siellä kaksi päivää. Ja vielä paljoa useammat uskoivat hänen sanansa tähden, ja he sanoivat naiselle: "Emme enää usko sinun puheesi tähden, sillä me itse olemme kuulleet ja tiedämme, että tämä totisesti on maailman Vapahtaja." Mutta niiden kahden päivän kulluttua hän lähti sieltä Galileaan. Sillä Jeesus itse todisti, ettei profetalla ole arvoa omassa isiensä maassa." (Joh.4:28-44)

Terveisiä lasten raamattuleiriltä!

Vietimme jokavuotista lasten raamattuleiriä Siitamassa 10.–14.6. Mukaan tuli tälläkin kertaa peruskouluikäisten lisäksi myös monta alle kouluikäistä, joten vauhtia leirille oli luvassa. Leirimme teemana oli ”Matkalla Jeesuksen kanssa”, joka viittaa Vapahtajan lupaukseen olla omiensa kanssa joka päivä maailman loppuun asti (Matt. 28:20). Lähdimme siis yhdessä ottamaan selvää, mitä kaikkea elämä Jeesuksen seurassa meille merkitsee? Ensimmäisenä päivänä lapset rakensivat yhdessä suunnittelemansa aikakoneen. Siitä olikin hyötyä sillä oppitunneilla aikakone toikin meille vieraaksi Jeesuksen opetuslapsia, jotka kertoivat, miten Jeesus opetti ja auttoi myös heitä. Vieraina oli ainakin Maria ja Andreas, joissa näytti kyllä olevan jotain samaa, kuin joissain tuntemissamme henkilöissä...

Leirillä askartelimme ja valmistimme myös kompassit, joiden avulla lapset löytävät tärkeitä kohtia Raamatusta. Onkin hyvä, että jo var-

hain opimme, kuinka Jumala puhuu meille sanassaan. Aluksi Raamattu voi tuntua kuin isolta talolta, jota ei vielä oikein tunne, mutta ajan kanssa huomaamme sen tulleen meille kuin rakkaaksi ja turvalliseksi kodiksi, jossa Jeesus on meitä varten. Jokainen sai myös painaa kuvan kankaalle, josta tulikin hieno tyynyliina kotiin vietäväksi.

Leirisää oli mitä mainioin, minkä vuoksi pystyimme oppimaan myös ulkosalla. Perjantaina pidimme leiriolympialaiset, ja keskuudestamme paljastui monenmoista taituria. Isomat tytöt näyttivät meille huikeita taivutuksia ja hyppyjä. Metsäreitillä seurasimme Jumalan sanan punaista lankaa – Daavidin lingolla käpy lensi aika kauas! Lauantaina lapset saivat tehtäväksi ratkoa tehtävärasteja. Välistä siinä kaikessa menemisessä tuli myös hiki, joten ketään ei tarvinnut kärkeä saunavuorolla rantaan virkistytymään.

Yhteistä matkaa on mukava tehdä laulaen. Laulutunneilla sekä virret

että Siionin kanteleen laulut kaikuvat komeasti ja moni meistä odotti iltapäivän toivelauluhetkeä, jolloin sai valita Eeva-tädin laulunarulta haluamansa laulun. Ruokailuun lähdetessä kuulumme monen leiriläisen hyräilevän laulutunnilta mieleen jääneitä melodioita. Jumalan armovakuutukset ovatkin säilyneet ja antaneet sukupolvien ajan voimaa myös näiden evankelisten laulujen kautta. "Mä Jeesuksesta laulan, ei toista hellempää..." (SK 198)

Myös jo rippikoulun käyneitä oli leirillä mukana auttamassa eri askareissa. Yhdessä pastori Edward Brockwellin kanssa he leipoivat herkullisia suklaakeksejä, joista pastori opetti evankeliumista ihanuudesta psalmin 34 sanoin: "Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä." "Evankeliumi on kuin tällainen kekssi. Kun sen saa osakseen, niin sitä

haluaa yhä enemmän ja sitä myös haluaa jakaa muille", Edward-setä kertoi. Keksit olikin pian jaettu ja syöty, mutta onneksi Jumalan armo ei lopu koskaan ja saamme olla jakamassa sitä muillekin ihmisille!

Pian istuimmekin viimeistä kertaa iltanuotiolla paistamassa makkaraa ja vaahtokarkkeja. Kun sunnuntaina jumalanpalveluksen jälkeen suuntasimme matkamme kohti kotia, toivoin, että jokainen leiriläinen sai mukaansa varmuuden siitä, että Jeesus on heidän kanssaan joka askeleella ja että hänen sovituskuolemansa kautta meillä on rauha Jumalan kanssa. Mutta entä se aikakone? Sehän on Raamattu, Jumalan sana, joka synnyttää ja yhdistää kaikki maailman uskovat – menneet, nykyiset ja tulevat. Hyvää matkaa Jeesuksen kanssa!

Markus Mäkinen-Taina

Kuvassa uuden johtokunnan jäsenet vasemmalta: Timo Herrala, Ilpo Rouhu (sihteeri), Seppo Särelä (rahastonhoitaja), Mika Bergman (kirkkokunnan johtaja ja Luterilaisen päätoimittaja), Dani Puolimatka (varajohtaja) ja Vesa Hautala (verkkosivujen vastaava).

STLK:n 45. varsinainen kirkkokunnankokous pidettiin Siitamassa 23.5.2015. Kokouksessa valittiin uuden johtokunnan (2015–2017) jäseniksi seuraavat henkilöt: Mika Bergman (kirkkokunnanjohtaja), Dani Puolimatka (varajohtaja), Ilpo Rouhu (sihteeri), Seppo Särelä (rahastonhoitaja) sekä muiksi jäseniksi Vesa Hautala ja Timo Herrala. Luterilaisen päätoimittajaksi valittiin Mika Bergman ja internet-sivuston päätoimittajaksi Vesa Hautala. Markku Särelä, Kimmo Närhi ja Kimmo Pälkkö eivät halunneet asettua ehdolle.

Kokous antoi seuraavan julkilausuman:

Pyhän Hengen tehtävä

Niin kuin Pyhä Henki liikkuu alussa vetten päällä (1 Moos. 1:2), niin hän toimii myös pyhässä kasteessa luoden uutta. Sen kautta hän synnyttää synteihinsä kuolleet (Ef. 2:1) uuteen hengelliseen elämään (Joh. 3:5, Tiit. 3:5). Kasteen myötä saadaan Pyhä Henki (Apt. 2:38) sydämeen asumaan (1 Kor. 3:16, 6:19). Pyhän Hengen pelastava

toiminta ei kuitenkaan rajoitu vain kasteeseen. Hän luo ja ylläpitää uskoa myös kirkastamalla Kristusta evankeliumin sanan kautta (Joh. 16:14, Room. 10:17, Gal. 3:5). Ehtoollisessa Pyhä Henki vaikuttaa Kristuksen ruumiin ja veren todellisen läsnäolon sanallaan (Matt. 26:26–28, 1 Kor. 10:16). Lain saarnalla hän synnyttää synnintunnon ja evankeliumin kautta hän lahjoittaa rauhattomille omilletunnoille rauhan Jumalan Pojan ristintyössä (Joh. 16:8).

Pyhä Henki puolustaa ja auttaa uskovia heidän heikkoudeksaan. Hän todistaa heissä, että he ovat Jumalan lapsia (Room. 8:16, 1 Joh. 3:24), opettaa heitä (1 Joh. 2:27) ja rukoilee heidän puolestaan sanomattomin huokauksin (Room. 8:26). Kristittyjen elämä on Pyhän Hengen ohjaamaa. Hän vaikuttaa heissä Hengen hedelmiä, kuten rakkautta, iloa ja rauhaa (Gal. 5:22), ja auttaa heitä vastustamaan pahoja haluja (Gal. 5:16). Pyhä Henki ei vaikuta ainoastaan yksilöissä, vaan myös seurakunnassa. Hän

saa aikaan ja varjelee seurakunnan ykseyden apostolien ja profeettojen sanan perustalla (Ef. 2:19–22). Seurakunnan yhteys on yhteyttä Pyhässä Hengessä (Ef. 4:3).

Pyhä Henki liittyy myös uskovien ikuiseen toivoon. Hän on heissä vakuutena tulevasta iankaikkisesta elämästä (2 Kor. 1:22). Viimeisenä päivänä ylösnousemuksessa Jumala tekee uskovat eläviksi Hengellään (Room. 8:11). Silloin se, mikä kasteessa on saatu uskossa, saadaan näkemisessä (1 Joh. 3:2).

Palautetta uudelle päätoimittajalle

Pastori Markku Särelä toimi Luterilainen-lehden päätoimittajana tällä erää neljän vuoden ajan. Hänen asettamaansa linjaa on hyvä seurata: jokaisella lehdellä on oma teemansa, lehden kirjoitukset

keskittyvät uskomme keskeisiin kysymyksiin ja ovat pituudeltaan napakoita. Kesänumeromme kirjoitukset käsittelevät tällä kertaa evankeliumin levittämistä. Teema on luonteva jatko Pyhälle Hengelle ja hänen työlleen, viime numeron aiheelle. Kun aloittelen päätoimittajan tehtävän hoitamista, toivon, että lähettäisitte minulle rohkeasti palautetta! Pysin parhaani mukaan huomioimaan ajatuksenne. Siunattuja lukuhetkiä!

Mika Bergman

Yhteystiedot toimitukseen:
Päätoimittaja Mika Bergman,
Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki.
Puh. 040-8650372. Sähköposti:
mika.bergman@luterilainen.com

Hän yksin

Niin kuin kevään
routainen maa sulaa,
kasvattaa viljan
sateen ja auringon
voimalla
syksyllä leikattavaksi,
niin olen minäkin
kylmä ja kuollut maa
ilman Jumalan hyvyiden
runsasta sadetta.
Ilman Sanan aurinkoa
olen kuollut maa.

Jumala yksin voi
valaa voimaa
tyhjään astiaan,
Hän yksin täyttää
tyhjenneet aitat
runsaudellaan.
Hän kasvattaa vainiot,
etsii leikkaajat
Hän jakaa joka päivä
kaiken, minkä tarvitsen.
Hän jakaa tänään,
huomenna ja iankaikkisesti.

Virpi Apponen

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Toimintatiedot:

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *jumalanpalvelukset* joka sunnuntai klo 11. HPE 23.8., 13.9., 11.10., 8.11. ja 29.11. Pyhäkoulu su klo 10 6.9., 13.9., 4.10., 25.10, 15.11., 22.11. ja 29.11. (joulujuhlan yhteydessä) Opetussarja Augsburgin tunnustuksesta sunnuntaisin klo 10 9.8. alkaen. Huom! Ei tilaisuuksia 27.9.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *jumalanpalvelus* su 23.8., 20.9. (HPE), 18.10. (HPE) ja 15.11. (HPE) klo 14.

Joensuu/Kontiolahti, *jumalanpalvelus* (HPE) ke 26.8., 9.9., 7.10., 11.11. ja 9.12. klo 19.

Jyväskylä, *jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo.16:00. Parilliset viikot Brockwellilla, parittomat (HPE) Keisaloilla. Brockwell: Ansaritie 5 A 21. Keisala: Keskisentie 1 B 55. Huom! Ei jumalanpalvelusta 26.7. ja 2.8.

Keuruu/Haapamäki, *jumalanpalvelus* to 5.11. klo 13.

Kokkola, *jumalanpalvelus* (HPE) to 20.8., pe 11.9., pe 9.10., pe 6.11. ja to 3.12.klo 18.30.

Kyyjärvi, *jumalanpalvelus* (HPE) to 20.8., pe 11.9., pe 9.10., pe 6.11. ja to 3.12. klo 14.

Lahti, Rajakatu 7: *jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 10. HPE 6.9. (Huom! muuttunut päivä), 30.9., 4.10., 18.10., 15.11., 22.11., 6.12. ja 20.12. *Uskonpuhdistusjuhla* la 31.10. alkaen ehtoollisjumalanpalveluksella klo 11.

Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 27.9. ja 1.11. *Raamattutunti* ke 2.9., 16.9., 30.9., 14.10., 28.10., 18.11., 2.12. ja 16.12. klo 15.

Mänttää, *jumalanpalvelus* (HPE) pe 21.8., 18.9. ja 16.10. klo 13:00

Pori, Marttala, Valtakatu 7: *jumalanpalvelus* (HPE) la 22.8., 12.9., 10.10., 7.11. ja 5.12. klo 17.

Siitama, *jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 11 27.9. asti. HPE 30.8. ja 27.9. Syysjuhla 26.–27.9.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A: *jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 14 4.10. alkaen. HPE 25.10., 22.11. ja 13.12.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *jumalanpalvelus* pe 13.8. klo 17.00 (HPE) la 5.9., 3.10., 14.11. ja 19.12. klo 15

Tyrnävä: *jumalanpalvelus* (HPE) pe 21.8. ja 4.12. klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja: *jumalanpalvelus* (HPE) la 22.8., 12.9., 10.10., 7.11. ja 5.12. klo 11.

Muualla pyyntöjen ja sopimuksen mukaan.

Pastori **Kimmo Närhi**
Luhtikatu 3 A 6. 15500 Lahti
Puh. 040-7567 659.
kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori **Edward Brockwell**.
Ansaritie 5 A 21.
Puh. 0504331100
40520 Jyväskylä.
edward.brockwell@luterilainen.com

www.luterilainen.com

Sisälllys:

Evankeliumi yksin ilmoittaa Jumalan Pojan, Martti Luther.....	118
Uutta ja vanhaa, MB.....	119
”Tekhää kaikki kansat minun opetuslapsikseni” KN.....	121
Syntiturmelus tekee evankeliumin julistamisesta välttämätöntä, KN.....	122
Kuninkaallinen papistotodistaa sanoin ja teoin, VH.....	123
Mistä ja miten tulee puhua epäuskoiselle, jotta tämä tulisi uskoon? DP.....	125
Mistä saisin rohkeutta uskon tunnustamiseen? EB.....	128
Monta jäsentä, monta tehtävää, VH.....	131
Rukous on tehokas väline epäuskoisten tavoittamiseksi, EB.....	133
Maailmassa, mutta ei maailmasta, VH.....	135
Jumalan yleinen armotahto Vanhassa testamentissa, KN.....	137
Kristinuskon leviämisen varhaisina vuosisatoina, MB.....	139
Oikea oppi ja toimintamahdollisuudet, MB.....	140
Voiko ihminen koskaan pelastua ilman Kristusta? MMT.....	142
”Herra, avaa minun huuleni, että suuni julistaisi kiitostasi.” DP.....	144
Rukous evankeliumin leviämiseksi, MM-T.....	145
Lapsille, CMZ.....	146-151
Huolia, Mummi.....	152
Joh.4:28-44.....	153
Terveisiä lasten raamattuleiriltä! MMT.....	154
Uusi johtokunta - STLK:n julkilausuma 2015	156
Palautetta uudelle päätoimittajalle, MB.....	157
Hän yksin, VA.....	158
Toimintatietoja.....	159
Kansi: Lähetyskäskey Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09.Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynä FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2015: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: : Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250
Helsinki. Puh. 040-8650372. Sähköposti: mika.bergman@luterilainen.com
Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena
postina tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie
11 A 11, 02750 Espoo. Sähköposti: leena.sarela@luukku.com. Jos se ei ole
mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700
3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com